

KORHAN KÜLÇE

ALİCE'İN HİKAYESİ

Küçük Bir Kalbin Yolculuğu

Fethiye'nin yaz sıcağı, taş sokakların üzerine ağır bir perde gibi çökmüştü. Denizin tuzlu nefesiyle karışan kavurucu rüzgâr, kentin arka sokaklarında bile hissediliyordu. Sahilde turistlerin kahkahaları dalgaların şıptırıtısına karışıyor; rengârenk elbiseler, geniş hasır şapkalar ve fotoğraf makineleriyle örülü bir dünya, kumsalın üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Şezlonglarda yayılan tembellik, dondurmanın eriyen damlaları, plastik bardaklardan yükselen buzlu içeceklerin şingirtisi... Her şey bir rüyanın içindeymişçesine hafifti.

Ama kalabalığın uzağında, kimsenin adım atmadığı gölgeli arka sokaklarda, bambaşka bir dünya vardı. Burada ne kahkaha yankılanıyordu, ne de parlak renkli elbiseler ışıldıyordu. Burada, küçücük bir kalp, sessizce ağlıyordu.

Alice, minicik bir Maltipoo. Tüyleri pamuk gibi beyazdı bir zamanlar; ellerde gezdirilen, öpülüp koklanan, fotoğraflarda bir aksesuar gibi kullanılan, "ne tatlı" diye sevilip okşanan bir can. Daha dün kucacağında oynadığı insanlar bavullarını toplayıp gitmişti. Gülmüşler, bakmışlar, sevmişler, fotoğraflar çekmişler; sonra arkasına bile bakmadan bırakıp gitmişlerdi.

Alice uzun süre aynı kaldırımın ucunda onları bekledi. Her araba geçtiğinde kulaklarını dikti, her ayak sesi duyulduğunda başını kaldırdı, titrek gözlerle baktı: "Geri gelecekler..." diye fısıldıyordu içinden, "Beni bırakmazlar..." Ama umut, güneşin altında buharlaşan bir damla su gibi usulca kayboluyordu.

Günler birbirini kovaladı. Yemedi, içmedi, küçücük bedenini köşe bucak sakladı. Kaldırım taşlarının arasına sıkışmış bir gölge gibi, insanların ayak seslerinin çekildiği saatlerde çıkıp etrafa bakındı. O dar kaldırım köşesinde, ailesi sandığı insanların geri dönmesini bekledi. Ama açlık ve susuzluk dayanılmaz bir yük gibi omuzlarına çöktüğünde saklandığı yerden çıkmak zorunda kaldı. İşte o an, şehrin arka sokaklarının acımasızlığıyla tanıştı.

Turistlerin şen kahkahalarından uzak, dar ve gölgeli sokaklarda hayat başkaydı. Çöpler dağ gibi yığılmış, kediler ve köpekler yiyecek uğruna birbirine girmişti. Büyük köpekler minik Alice'i görünce hemen kovalıyor, havlayarak önünü kesiyorlardı.

O ise kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp, arka arkaya yükselen hırıltılı havlamalardan kaçıyor, gölge gölge saklanıyordu.

Yalnızlık bu sokaklarda daha da derinleşti. İnsanların gözü tatilin parıltısında; kimse o küçük köpeği fark etmiyordu. Su bulmak için yağmur oluklarının başına gitti ama yazın kavurucu sıcaklığında bir damla bile yoktu.

Açlık bastırınca çöplerin içine daldı. Minicik bedeniyle poşetleri eşelerken, çöpün yanındaki bir kedi aniden ona pati attı. Alice'in gözüne sert bir darbe indi. Acıyla yere yığıldı, çılgılık bile atamadı. Gözünden ince bir kan damlası süzülüp kirli tüylerinin arasına karıştı. Küçük kalbi, kafesine sıkışmış bir kuş gibi hızlı hızlı atıyordu. Ağlayarak çöpün yanından uzaklaştı. Birkaç gün içinde bembeyaz tüyleri siyah olmuştu. Açtı, susuzdu, kirlenmişti ve artık gözünden kan akıyordu.

Çevresinden insanlar geçti. Kimisi telefonuna bakıyordu, kimisi kahkahalarla sohbet ediyordu. Bazıları elindeki poşetleri düşürmemek için aceleyle yürürken, bazıları göz göze gelmemek için başını öne eğiyordu. Ama hiç kimse yerde kıvranan o küçük köpeği görmedi.

O an Alice'in kalbinin derinliklerinden bir çılgılık koptu: *"Beni görmüyorlar mı? Ağlamamı duymuyorlar mı? Hiç kimse mi?"*

Ve o anda, dünya onun için daha da sessizleşti. Umudun kanatları kırılmış bir kuş gibi düştü. Artık yaşama ümidi kalmamıştı. Gölge bir köşe bulup ölüme yatmayı düşündü. Belki orada, kimsenin görmediği bir taşın dibinde, sessizce kaybolabilirdi. Belki de dünya zaten bu sessizliği çoktan ona hazırlamıştı.

Bölüm 02: Annesi Onu Buldu

Tam o sırada, sabah mesaisine yetişmeye çalışan Özlem hemşire o sokaktan geçiyordu. Gün doğumunun ilk ışıkları taş duvarlara yansıyor, sokak lambalarının titrek ışığı yavaş yavaş sönüyordu. Şehir henüz tam uyanmamıştı; esnaf kepenklerini açmak için hazırlanıyor, fırınlardan taze ekmek kokuları sızıyordu. Özlem'in adımları hızlıydı; yıllardır yaptığı gibi, yeni bir günün telaşına karışmak üzereydi.

Özlem, kırklı yaşlarının başındaydı. Gençliğini ve yıllarını insanların sağlığına adanmış bir hemşire... Yorgun ama merhamet dolu, fedakârlığı mesleğinin gölgesinde şekillenmiş bir kadın. En büyük gururu, kızı Azra'ydı.

Yıllarca tek başına büyütmüş, gözünden sakınmış, ardından üniversiteyi kazanıp İzmir'e göndermişti. Azra daha yeni gitmişti aslında; üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Ama Özlem için geçen zaman aylar gibiydi. Evinde sessizlik artık daha derindi. Kızının odasına her girdiğinde yatağın üzerinde bıraktığı kokuyu duyuyor, defterinin kenarındaki yazıları okuyor, anılarıyla konuşur gibi hüzünleniyordu.

O sabah da işe giderken aklı kızındaydı. Yalnızlığın boşluğunu doldurmak için hızlanıyor, belki kalbindeki sızıya yetişmek ister gibi acele ediyordu.

Derken gözleri bir köşeye takıldı. Çöplerin dibinde, kirlerin ve siyah poşetlerin arasında küçücük bir şey yatıyordu. Önce gözleri yanıldı, eski püskü bir oyuncak sandı. Atılmış, kimsenin işine yaramayan değersiz bir eşya...

Ama yaklaştıkça kalbi sıkıştı. Bu bir oyuncak değildi. Gözlerinden kan süzülen minicik bir köpek, nefes alıp vermeye çabalıyordu. "Aman Allah'im..." diye fısıldadı, dizlerinin üstüne çökerek.

Alice, korkuyla geri çekildi. Küçük bedeni titriyordu. İnsanların ellerinden hep zarar görmüştü; sevilmiş ama terk edilmiş, okşanmış ama bırakılmış, güvenmiş ama incinmişti. Fakat Özlem'in sesinde farklı bir şey vardı. O ses, acelesi olmayan, yaralamayan, şefkatle sarıp sarmalayan bir sestti.

Özlem yavaşça elini uzattı. Parmakları havada titreyen bir dua gibi süzüldü. "Korkma küçük kız... Bitti artık. Sana zarar verenlerden geriye hiçbir şey kalmadı. Gel, seni kurtarayım."

Alice, gözyaşlarıyla bulanıklaşan bakışlarını ona çevirdi. Kalbinin en derininde küçücük bir umut kıpırdadı. Uzun zamandır ilk kez, bir ses ona güven veriyordu. Yavaşça başını Özlem'in avuçlarına bıraktı.

Özlem, o anda minik bedeninin ne kadar hafif olduğunu fark etti. Sanki kanadı kırılmış bir kuşu kucığına alıyordu. Alice'in tüyleri kirden birbirine yapışmış, beyazlığı kaybolmuştu. Gözlerinden biri, aldığı darbe yüzünden kapanmıştı; ince bir kan izi yanaklarına süzülüyordu. Öyle kırılğandı ki, bir dokunuşla parçalanacakmış gibi...

Özlem'in kalbine bir ateş düştü. Tek bir düşünceyle doldu zihni: *"Bu yavruyu burada, böyle bırakmam. Onu koruyacağım."*

Alice, Özlem'in kucığında başını sakladı. Minicik sesiyle hıçkırıklar gibi inliyordu. Ama bu kez gözyaşlarının arasında ilk kez bir sıcaklık hissetti. İnsan kokusunun yanında, ilk kez güven vardı.

Özlem'in gözleri doldu. Yanağındaki tek damla yaş, küçücük köpeğin kirli tüyelerine düştü. *"Sana söz veriyorum,"* dedi titreyen sesiyle, *"artık ağlamayacaksın. Seni bırakmayacağım."*

Ve işte o an, Fethiye'nin arka sokaklarında, çöplerin gölgesinde ağlayan küçücük bir kalp, kaderini değiştirecek elleri buldu. Özlem artık yalnız değildi; Alice de öyle. Kader, iki yaralı ruhu birbirine rastlatmıştı: *biri evladından ayrı düşmüş bir anne, diğeri annesiz kalmış bir yavru...*

O anda, ikisinin de hayatında yeni bir sayfa açıldı.

Bölüm 03: Alice'in Tedavisi

Özlem, Alice'i kucağına alıp hızlı adımlarla veteriner kliniğine koştu. Alice'in küçük bedeni hâlâ titriyordu, gözü kanla kaplıydı ve minik ağzından sesi kısık kısık çıkıyordu. Özlem içinden sürekli fısıldıyordu: *"Sakin ol minik kız, artık güvendesin... Her şey iyi olacak."*

Veteriner kapısını açtığında, doktor hemen muayene etti ve ciddi bir ifade ile baktı. *"Bu küçük köpek acil müdahale gerektiriyor. Gözünde ciddi bir hasar var, ameliyat şart. Ama riskli bir operasyon, narkozdan çıkamayabilir."*

Özlem başını salladı, tereddüt etmedi. *"Ne gerekiyorsa yapın. Masrafları ben karşılayacağım. Onun yaşaması için ne gerekiyorsa yapın."*

Doktor gözlerini kısarak baktı, ama Özlem'in kararlılığını görünce onayladı. *"Tamam... O zaman hemen hazırlık yapalım."*

Alice sedye üzerine yerleştirildiğinde minik bedeni hâlâ Özlem'in kucağının sıcaklığını arıyordu. Özlem başını eğdi, kulaklarına fısıldadı: *"Korkma minik kız, bir saniye bile yalnız kalmayacaksın. Ben buradayım."*

Ameliyat odasının kapısı kapandığında Özlem kendini bekleme odasında buldu. Ellerini kenetledi, kalbi deli gibi atıyordu. Dakikalar saat gibi geçti. Her küçük ses, her adım kalbine saplanıyordu. İçinden sürekli dua ediyordu: *"Allah'im... Lütfen onu bana bağışla. Sadece gülmesini görmek istiyorum... Bana güvenen bu kalbi kırma."*

Bekleme odasında zaman yavaşladı. Pencereden dışarı bakarken, Fethiye'nin güneşle aydınlanan sokakları gözlerinin önünden geçti. Alice'in bir zamanlar burada terk edildiği dar sokakları düşündü. İçini tarifsiz bir hüznün kapladı.

Bir süre sonra ameliyat odasının kapısı açıldı. Veteriner yüzünde hafif bir gülümsemeye çıktı: *"Başarılı geçti. Gözünü kurtardık. Şimdi iyileşme süreci başlıyor. Çok hassas olacak ama minik kız hayatta."*

Özlem'in dizleri bir anda yumuşadı. Minik bir nefes aldı ve gözlerinden yaşlar süzüldü. *"Teşekkür ederim..."* dedi sadece.

Alice artık hayattaydı. Ama esas macera şimdi başlıyordu: güvenin yeniden kazanılması, acıların iyileşmesi ve minik bir kalbin yeniden sevebilmesi...

Bölüm 04: Artık Annem Var

İyileşme süreci kolay değildi. Alice'in gözünde dikişler vardı; her pansuman, her damla ilaç titizlikle uygulanmalıydı. Küçük bedeninde taşıdığı yaralar yalnızca fiziksel değildi; ruhunun da onarılmaya ihtiyacı vardı. Özlem bunu çok iyi biliyordu. İnsanlara yıllardır şifa dağıtan elleri, şimdi minicik bir canın gözyaşlarını silmeye adanmıştı.

Gündüzleri hastanede onlarca hastanın derdine koşuyor, nabızlara dokunuyor, ateş düşürüyor, hayat kurtarıyordu. Ama günün sonunda en kutsal görevini evinde bekleyen küçük kızına, Alice'e saklıyordu. Yorgun ayaklarıyla eve girdiğinde ilk yaptığı şey çantasını bir kenara bırakıp Alice'in yanına koşmak, onu kucığına almaktı. Küçük patiler Özlem'in önlüğüne uzandığında, bütün günün yorgunluğu sanki bir anda eriyip gidiyordu.

Her sabah işe gitmeden önce de bir ritüel başlamıştı. Özlem, Alice'i kucığına alıyor, başını okşuyor, yumuşak sesiyle ona fısıldıyordu: *"Günaydın, minik kızım. Bugün de güleceğiz, merak etme. Sen benim en büyük ilacımsın."*

Alice kuyruğunu heyecanla sallıyor, ufacık patileriyle Özlem'in ellerine dokunuyor, ona *"git ama geri gel"* der gibi bakıyordu. Özlem kapıdan çıktığında, Alice arkasından uzun uzun bakıyor, ta ki ayak sesleri duyulmaz olana dek. Sonra pencere kenarında sessizce bekliyor, gün boyunca sabırla annesinin dönüşünü gözlüyordu.

Akşam olduğunda, anahtarın kapıda çevrildiği an Alice'in kalbi sevinçle hızlanıyordu. Kapı açılır açılmaz küçük bedeniyle fırlayıp Özlem'in kollarına atılıyor, sanki saatler değil de günlerce ayrı kalmış gibi mutlulukla havlıyordu. Özlem'in dudaklarına yerleşen yorgun gülümseme hep aynıydı: *"Benim güzel kızım, seni çok özledim."*

Bir gece, Özlem yorgun bir nöbetin ardından eve döndü. Alice yatağın ucunda kıvrılmış uyuyordu. Beyaz yastığın üzerinde, tüyleri yeniden parlamaya başlamıştı. Minicik nefes alış verişleri düzenliydi, huzur doluydu. Özlem yanına oturdu, elini uzatıp başını okşadı. Yıllar boyunca kızı Azra'ya söylediği sözlere benzer bir şefkatle fısıldadı: *"Artık kimse seni terk etmeyecek, küçük prenses. Sen benim küçük kızımsın. İkimiz de birbirimize iyi geleceğiz. Senin gözyaşların kuruyacak, benim yalnızlığım denecek."*

Alice gözlerini hafifçe araladı. O an kalbinin derinliklerinde, uzun zamandır hissetmediği bir güvenin sıcaklığını duydu.

O güven, insan ellerinden ilk defa zarar değil Őekfat gelmesiydi. İçinde sessiz bir ses yankılandı: “*Bu kez gerçek... Bu kez sokağa atılmayacağım. Gerçekten bir annem oldu.*”

Günler geçti, zamanın sabrı ikisini de iyileştirdi. Alice’in gözündeki yaralar kapandı; dikişlerin izleri bile silikleşti. Artık korkuyla değil, mutlulukla koşuyordu. Kuyruğunu heyecanla sallıyor, Özlem’in peşinden ayrılmıyordu. Evde nereye gitse minik patiler arkasından takip ediyor, mutfakta yemek yaparken ayaklarının dibinde oturuyor, televizyon izlerken kucağına kıvrılıyordu.

Her sabah Özlem işe giderken Alice onu kapıya kadar uğurluyordu. Başını yana eğiyor, gözlerini kocaman açıp sanki “*abuk dön*” der gibi bakıyordu. Akşam olduğunda ise mutlulukla kapıda bekliyor, minik bedeniyle Özlem’in kucağına atlıyordu.

Özlem de bu değişimi fark etmişti. Hayatın yorgunluğu, nöbetlerin ağırlığı artık eskisi kadar zor gelmiyordu. Çünkü evine döndüğünde onu bekleyen minik bir yürek vardı. Yalnızlığın karanlığına düşen ışık, beyaz tüyleriyle gözlerine bakan bir mucizeydi. Alice artık sadece bir köpek değil, Özlem’in yarım kalan kalbinin öteki yarısıydı.

Bölüm 05: Yeni Bir Hayat

İlk başlarda Alice, evde yalnız kalmaya korkuyordu. Ama yavaş yavaş güven duygusu gelişti. Özlem eve döndüğünde, Alice kapıda zıplayarak karşıladı onu. Kapının koluna kadar zıplayabilirdi. O anki mutluluk, Özlem'in tüm yorgunluğunu silip götürüyordu.

Bir akşam Alice, yine balkonda bekliyordu; kuyruğunu sallıyor, küçük patileriyle Özlem'in adımlarını hissetmeye çalışıyordu. Onun için her dönüş bir kutlamaydı, her “merhaba” bir mucize.

“Merhaba minik prenses... Günün nasıl geçti?” dedi Özlem, onu kucığına alırken.

Alice Özlemin kucığına atlıyor, yalıyor ve mırıldanıyordu, sanki cevap veriyordu. Bu ses, Özlem'in gün boyu taşıdığı yorgunluğu alıp götürüyordu. O akşam yatak odasının terasında yattılar ve ilk kez birlikte yıldızları izlediler. Alice, Özlem'in dizine yaslanmış, tüyleri rüzgarla hafifçe dalgalanıyordu. Özlem, minik patilerini okşarken içinden sessiz bir dua etti: “Beni seçtiğin için teşekkür ederim, Alice... Ben de seni asla bırakmayacağım.”

Alice, bir zamanlar yalnız ve terk edilmiş olmasına rağmen, artık güveni öğrenmişti. Küçük burun ucunu Özlem'in yanağına sürerek sevgisini gösteriyordu. O an Özlem, bu minik kalbin büyüklüğünü fark etti: sevgi, bazen en kırılgan varlıklarda en derin şekilde ortaya çıkardı.

Alice haftalarca evden çıkmadı, çok sıkılmıştı ama ev güvenliydi. Evde olmayı seviyordu, balkondan bahçede oynan çocukları seyrediyordu ama sokakta kaldığı o günleri hatırladıkça evden dışarı çıkmaya da korkuyordu.

Özlem onun tam olarak iyileşmesini beklediği için evden çıkarmıyordu ve bir sabah Alice'i iyi görünce biraz yürütmeye karar verdi. Küçük kızı kucaklayıp dışarı çıkardı. Dar sokakların ötesinde, çiçeklerle dolu bir bahçe vardı. Alice, ilk başta temkinliydi; geçmişin sokaklarındaki korkular hâlâ tazeydi. Ama Annesi yanındaydı. “Bak, hiç kimse seni incitmeyecek. Ben buradayım, endişe etme seni bırakmayacağım evimize geri döneceğiz.”

Alice önce yavaş adımlarla ilerledi. Toprağın kokusunu, rüzgarın hafif esintisini keşfetti. Sonra cesaretini topladı, koştu, zıpladı, kuyruğunu salladı. Özlem uzanıp onu sevdi; ikisinin de yüzünde mutluluk vardı. Parkta birkaç çocuk Alice'i sevmek istedi. İlk başta biraz korktu, ama annesi yanındayken minik patiyi onlara dokundu. Artık dünyaya güvenmeye başlamıştı.

Akşam eve döndüklerinde, Alice Özlem'in kucağında uykuya daldı. Özlem onu yavaşça yatağına yerleştirdi ve başını okşadı. İçinden sessizce fısıldadı: “Hayat bazen acı verir... Ama seninle öğrendim ki sevgi, tüm yaraları iyileştirir.”

Alice'in küçük nefesi, Özlem'in kalbine bir melodi gibi işliyordu. O minik kalp artık yalnız değildi; geçmişin acıları geride kalmış, yerine karşılıksız sevgi ve güven gelmişti.

Fethiye'nin sokaklarında terk edilmiş bir köpek olarak başlayan hikaye, şimdi şefkatin, sabrın ve sevginin hayat bulduğu bir masala dönüşmüştü. Alice ve Özlem, sessiz ama derin bir bağla birbirlerinin hayatlarına dokunmuştu; artık ne geçmişin acıları ne de geleceğin belirsizlikleri onları korkutmuyordu.

Balkonda ilk kez güneş ışığında koşarken Alice'in gözlerindeki parıltı, bir zamanlar sokaklarda yaşadığı acıyı unutturuyordu. Küçücük bedenine sığdırdığı enerji, Özlem'e hayatın hâlâ güzel olduğunu hatırlatıyordu.

Bir gün, Alice'in yanında mahalleden diğer köpekler belirdi. Başta temkinliydi; geçmişte sokaklarda başka köpeklerle geçirdiği zorlu anılar hâlâ tazeydi. Ama Özlem yanındayken, Alice cesaretini topladı. Diğer köpeklerle yavaşça tanıştı, oyun oynamaya başladı. Patilerini hafifçe uzatıyor, kuyruğunu sallıyor ve minik havlamalarla arkadaşlık kuruyordu.

Özlem o anı izlerken gülümsedi: “Bak, hayat sana ikinci bir şans verdi. Artık korkmana gerek yok, Alice. Senin bir Annen var.”

Artık Alice'in hayatında korku yoktu. Her akşam Özlem'in yanında kıvrılarak uyuyor, rüyalarında güveni ve sevgiyi hissediyordu. Sokaklarda ağlayan o minik köpek, artık sevecen bir evin neşesi, Özlem'in kalbindeki en özel dosttu.

Fethiye'nin dar ve sessiz sokakları artık geride kalmıştı. Alice, her yeni günle birlikte hayatın güzelliklerini keşfediyor; Özlem'in sevgisi, sabrı ve şefkatiyle tamamen yeni bir hayata adapte oluyordu. Ve Özlem biliyordu: Alice'in minik kalbi, ona hayatın en saf sevgisini öğretmişti. Artık birlikte hem geçmişin acılarını hem de geleceğin mutluluklarını paylaşacaklardı.

Tam o sırada, Özlem'in İzmir'de okuyan kızı Azra eve dönmüştü. Eve girdiğinde Alice'i gördü. Minik köpek hemen onun etrafında dolandı, kuyruğunu deli gibi sallıyordu. Azra'nın üzerine tırmanmaya çalışıyordu.

Bölüm 06: Alice ve Ablası

Azra şaşkınlıkla gülümseyip annesine baktı: “*Anne, bu minik de kim? Uçan köpek mi bu nasıl da zıplıyor*”

Özlem kızı Azra’ya Alice’den söz etmemişti. Hem sürpriz olmasını istemişti hem de ya Alice ağır ameliyat sonrası iyileşemezse ..... Alice den hiç söz etmemeye karar vermişti

Gözleriyle Alice’i işaret etti: “*O artık senin kız kardeşin. Adı Alice.*” Azra diz çöktü, Alice’i kucakladı ve gülererek söyledi: “*Hoş geldin kardeşim. Annemin bana verdiği en güzel sürpriz sensin.*”

O andan itibaren, Fethiye’nin sıcak sokaklarında sadece minik bir köpeğin değil, üç kalbin hikâyesi yazılıyordu: Biri terk edilmişti, biri yorgundu, biri de uzaklardan yuvasına dönmüştü. Ve hepsi, aynı çatı altında yeniden doğmuştu. Günler neşeyle akıp geçti. Azra tatil boyunca Alice’le ayrılmaz olmuştu. Ona *Zıp Zıp* veya *Uçan Köpek* diyordu. Ama her tatil gibi bu da bitmişti. Bir sabah çantasını hazırladı, İzmir’e dönme vakti gelmişti.

Alice valizleri görünce huzursuzlandı. Kuyruğunu sallamayı bıraktı, gözlerini büyük büyük açtı. İnsan ablasının peşinden dolaştı, adımlarını bırakmadı. Sanki bir şeylerin değişeceğini seziyordu. Kapıya geldiklerinde ablası eğilip Alice’i kucağına aldı. “*Ben okula geri dönmek zorundayım, küçük kardeşim. Ama merak etme, her tatilde yine geleceğim. Sen benim en tatlı sırdaşsın.*”

Alice, kulaklarını geriye yatırdı, başını ablasının omzuna koydu. Küçük kalbi, vedanın ağırlığını hissediyordu. Ablası gittikten sonra günlerce kapıya koştu; her anahtar sesi duyduğunda fırlayıp geldi, ama karşısında hep annesi vardı. Özlem, minik kızının bu özlemini fark ediyordu. Onu teselli etmek için her akşam başını okşuyor, “*Merak etme Alice. Ablan seni hiç unutmaz. Yakında okulu tatile girecek ve ablan yine gelecek.*” diyordu.

Haftalar geçti. Alice artık kapıya koşmayı bırakmıştı ama Azra’nın kokusunu sakladığı bir fuların üzerinde uyumayı alışkanlık haline getirmişti.

Ve nihayet, beklenen gün geldi. Kapı çaldı. Alice önce tereddütle baktı, sonra tanıdık bir ses duydu: “*Alice! Küçük kardeşim, ben geldim!*”

Alice birden fırladı. Kuyruğunu çalgınca sallıyor, sevinçle havlıyordu. Kızın kollarına atıldığında gözlerinden mutluluk okunuyordu. O kavuşma anı öyle yoğundu ki, Özlem bir kenardan ikisine bakıp derin bir nefes aldı. “Demek gerçek sevgi böyle bir şey,” diye düşündü. “Arada kilometreler olsa da kalpler birbirine bağlı kalıyor.”

O günden sonra her tatil, bir kavuşma bayramı olmuştu. Alice, İzmir’den dönen ablasını her seferinde aynı coşkuyla karşılıyor, sanki yıllar geçmiş gibi mutluluk gözyaşları döküyordu. Ve Fethiye’nin sıcak sokaklarında, üç kalp, bazen ayrılıklarla sınınsa da kavuşmalarla yeniden tamamlanıyordu.

Ama hayat Alice’e yeni güzel sürprizler hazırlıyordu. Minik Alice’in çok yakında bir babası ve kendisi gibi patili bir abisi olacaktı.

Bölüm 07: Alice'in Büyük Ailesi

Özlem, yıllardır yalnız taşıdığı yükleri artık paylaşabileceği bir insanla tanışmıştı. Sevgiyle, anlayışla yaklaşan bu adam, sadece Özlem'in değil, Alice'in de kalbini kazanmıştı. Eve her gelişinde Alice önce temkinli olmuştu, çünkü daha önce hiç “Baba” diyecek birini tanımamıştı. Ama adamın sıcak sesi, elindeki küçük ödül mamaları ve sabırla uzattığı sevgisi, kısa zamanda Alice'in güvenini kazandı.

Bir gün, Özlem kızına dönüp gülümseyerek, “Artık sadece anne ve kız değiliz,” dedi. “Alice'in bir babası olacak. Ve bir de kardeş geliyor.”

Küçük kız heyecanla gözlerini büyüttü: “Nasıl yani, bir ablam var zaten bu gelecek olan yeni bir ablamı?”

O gün eve yeni bir dost geldi: uzun kulaklı, olgun bakışlı, asil bir Cocker Spaniel. Ona “Kuki yapma, Kuki buraya gel” diyorlardı.

Adı buydu galiba Kuki. “Böyle isim mi olur diye geçirdi içinden. Başka isim mi bulamamışlar?”

Alice önce şaşkınlıkla Kuki'nin etrafında döndü, küçük patileriyle ittirdi, minik burnuyla kokladı, biraz da kıskançlıkla havladı. Ama abisi, sakince yere uzanıp kuyruğunu sallayınca Alice'in kalbi yumuşadı. İlk gece, annesi onları yan yana yatırdı. Alice, yeni abisinin kalp atışlarını dinleyerek uyudu. O an anladı: artık ailesi daha da büyüyordu.

Günler ilerledikçe Alice, abisiyle oyunlar oynamaya başladı. Küçük adımlarıyla abisini kovalamaya çalışıyor, Kuki ise sabırla Alice'in oyununa eşlik ediyordu. Bazen sahilde koşuyorlar, bazen evin balkonunda yan yana minderlerde yatıyorlar.

Özlem, Alice ve yeni abisi. Yan yana oturuyordu. Alice artık yalnızca bir “anne”ye değil, bir “abla”ya, bir “baba”ya ve bir “abi”ye sahipti.

Kalbi hiç olmadığı kadar doluydu. Fethiye'nin sıcak sokaklarında dolaşırken, insanlar bu mutlu aileyi gördüklerinde gülümsemeden edemiyordu.

Alice içinden sessizce fısıldadı: “Ben bir zamanlar sokağa terk edilmiş bir köpektim. Ama şimdi bir annem, bir ablam, bir babam ve bir abim var. Demek ki mucizeler gerçekten var.”